

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **Komerční banka, a. s.**, se sídlem Na Příkopě 33/969, Praha 1, zastoupený JUDr. Ing. Radkem Halíčkem, advokátem, se sídlem Pobřežní 648/1A, Praha 8, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2015, č. j. 11 Af 10/2014 – 85,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč, a to k rukám advokáta JUDr. Ing. Radka Halíčka, do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 21. 12. 2015, č. j. 11 Af 10/2014 – 85, zrušil rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství (dále jen „stěžovatel“) ze dne 20. 1. 2014, č. j. 356/14/5000-14204-706462, kterým bylo zamítnuto odvolání Komerční banky, a. s. (dále jen „účastník řízení“) a potvrzeno rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 (dále jen „správce daně“) ze dne 9. 10. 2009, č. j. 315407/09/001515107947, jímž bylo pouze částečně vyhověno odvolání účastníka řízení proti konkludentnímu vyměření daně z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2008.

Městský soud ve věci účastníka řízení rozhodoval již potřetí. V dané věci byla spornou otázkou aplikace osvobození od daně z příjmu právnických osob podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bodu 2 ve spojení s § 19 odst. 3 písm. b) zákona č. 586/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“). Rozsudkem ze dne 21. 1. 2013, č. j. 5 Af 39/2010 - 43, zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu

ze dne 14. 6. 2010, č. j. 7612/10-1200-107876, a věc vrátil k dalšímu řízení odvolacímu orgánu, kterým se s ohledem na zákon č. 456/2011 Sb., ve znění pozdějších předpisů, stal v mezidobí stěžovatel. Proti rozhodnutí stěžovatele ze dne 20. 1. 2014, č. j. 356/14/5000-14204-706462, podal účastník řízení opět žalobu, které městský soud vyhověl rozsudkem ze dne 5. 3. 2015, č. j. 11 Af 10/2014 - 56, jenž Nejvyšší správní soud zrušil rozsudkem ze dne 21. 5. 2015, č. j. 7 Afs 69/2015 - 45, a věc vrátil městskému soud k dalšímu řízení. Důvodem zrušení rozsudku bylo, že se městský soud nevypořádal se stěžejní žalobní námitkou týkající se nezákonného postupu stěžovatele spočívající v nerespektování závazného právního názoru soudu, který byl vyjádřen v prvním zrušujícím rozsudku městského soudu ze dne 21. 1. 2013, č. j. 5 Af 39/2010 - 43. V nyní napadeném rozsudku městský soud k uvedené žalobní námitce uvedl, že z ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. vyplývá, že správní orgán je povinen v dalším řízení rozhodnout v souladu s právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. Tato povinnost ale neplatí bezvýjimečně. Vázanost právním názorem soudu může být prolomena, ale jen v důsledku nových skutkových zjištění, popřípadě v důsledku změny právní úpravy. Pokud stěžovatel po vrácení věci k dalšímu řízení prováděl úkony, jejichž cílem bylo zjistit okamžik převodu akcií, pak se podle městského soudu jednalo o úkony, jež byly nadbytečné, nedůvodné a neúměrně prodlužující dobu odvolacího řízení, protože zjišťovaná skutečnost nebyla v předchozím řízení sporná a byla zjistitelná z veřejných rejstříků. Dále uvedl, že již ve svém prvním zrušujícím rozsudku vyslovil dostatečně jasný právní názor na aplikovatelnost institutu osvobození, o kterém byl v dané věci spor. Stěžovatel se od tohoto právního názoru odklonil a takový postup představoval obcházení právní úpravy systému správního soudnictví, protože nedošlo ke změně skutkových zjištění ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 Afs 178/2005 - 109, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 112/2008 - 63, ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, a ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56). V posuzované věci nebyly splněny podmínky, za nichž mohla být vázanost právním názorem městského soudu prolomena. Postup stěžovatele proto shledal městský soud v rozporu s ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. Dále se městský soud zabýval otázkou, zda byl stěžovatel povinen v dané věci aplikovat institut osvobození od daně z příjmů právnických osob. Účastníkovi řízení vznikl nárok na zaplacení kupní ceny z převodu akcií v roce 2005, přičemž druhá splátka druhé části kupní ceny, která mu byla vyplacena až v roce 2008, byla součástí celkové kupní ceny za prodej akcií. Mezi účastníky řízení bylo nesporné, že příjem z druhé splátky druhé části kupní ceny měl být zohledněn ve zdaňovacím období roku 2008, ale sporným bylo, zda uvedený příjem podléhal osvobození od daně z příjmů podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bodu 2 zákona o daních z příjmů, které nabylo účinnosti dne 1. 1. 2008. Podle názoru městského soudu se jednalo o příjem z převodu podílu mateřské společnosti v dceřiné společnosti ve smyslu citovaného ustanovení a nikoliv, jak dovodily správní orgány, o příjem účastníka řízení, který představuje opravu původně zaúčtovaného výnosu z roku 2005. Citované ustanovení, a ani přechodná ustanovení, zákona o daních z příjmů nestanoví, že osvobození od daně z příjmů podléhá pouze příjem z takového převodu podílu mateřské společnosti v dceřiné společnosti, který se uskutečnil po 1. 1. 2008, ani to, že podmínka vztahu mateřské a dceřiné společnosti musí zůstat naplněna nejen v době, kdy k převodu podílu došlo, ale i v době, ve které je z tohoto převodu realizován příjem. Proto osvobození od daně z příjmu podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o daních z příjmů dopadalo na příjem účastníka řízení ve zdaňovacím období roku 2008.

pokračování

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu podle ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V kasační stížnosti k vázanosti právním názorem vysloveným městským soudem v prvním zrušujícím rozsudku uvedl, že v dalším řízení se tímto právním názorem řídil, s ohledem na něj přezkoumal skutečnosti uvedené v odvolání a účastníka řízení v souladu s ust. § 115 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů, vyzval, aby se s nimi seznámil. Nejednal proto v rozporu s právními závěry městského soudu. Doplněním odvolacího řízení navíc získal nové skutečnosti pro řešení dané právní otázky. Dále uvedl, že městský soud v prvním zrušujícím rozsudku ponechal dostatek prostoru k novému posouzení a změně právního názoru, který nebyl dostatečně jasný a umožňoval i další výkladové varianty. K aplikovatelnosti institutu osvobození od daně z příjmů právnických osob uvedl, že na příjem z druhé splátky druhé části kupní ceny realizovaný v roce 2008 není možné aplikovat osvobození podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o daních z příjmů, jelikož nově stanovené podmínky osvobození nemohou mít dopad na zdanitelnost příjmu plynoucího účastníku řízení v roce 2008 z převodu akcií uskutečněného v roce 2005, a to zejména proto, že pro posouzení daňového režimu výnosů a nákladů vzniklých v souvislosti s předmětným převodem akcií je rozhodné datum uskutečnění převodu. Poukázal na jazykový výklad, jakož i na historicko-teleologický výklad zákona o daních z příjmů. Z těchto důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti poukázal na to, že městský soud již v prvním zrušujícím rozsudku vyjádřil závazný právní názor, podle kterého ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o daních z příjmů dopadá na příjem účastníka řízení plynoucí mu v roce 2008 z převodu akcií, byť se tento převod uskutečnil v roce 2005. Stěžovateli byla věc vrácena k dalšímu řízení, ve kterém doplnil dokazování s cílem ověřit okamžik prodeje akcií, který však nebyl sporný a navíc byl seznatelný z obchodního rejstříku. Stěžovatel však přesto znovu odvolání účastníka řízení zamítl. Takový postup byl v rozporu s ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. Pokud se stěžovatel podanou kasační stížností domáhal přezkumu hmotněprávních otázek týkajících se aplikace institutu osvobození od daně z příjmů právnických osob podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o daních z příjmů, pak požadoval přezkum otázky, na kterou již městský soud vyjádřil závazný právní názor v prvním zrušujícím rozsudku. Skutečnou stěžejní otázkou proto není otázka aplikace institutu osvobození, ale otázka zákonnosti postupu stěžovatele, který nerespektoval závazný právní názor vyslovený městským soudem. Podle účastníka řízení byl právní názor na aplikovatelnost institutu osvobození od daně z příjmů právnických osob vyjádřen v prvním zrušujícím rozsudku zcela jednoznačně a nedával prostor pro jinou výkladovou variantu. Ostatně ani stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, jakým jiným způsobem by se závazný právní názor městského soudu mohl interpretovat. Účastník řízení vyjádřil nesouhlas i s argumentem stěžovatele, že doplněním odvolacího řízení získal nové skutečnosti pro řešení dané právní otázky. Tyto skutečnosti nebyly sporné, a proto úkony stěžovatele byly nadbytečné, nedůvodné a neúměrně prodlužující dobu odvolacího řízení a nebyly způsobilé právní názor městského soudu ohledně institutu osvobození jakkoli modifikovat, neboť již v době vydání prvního zrušujícího rozsudku si byl městský soud vědom skutečnosti, že k převodu akcií došlo v roce 2005. Postup stěžovatele přirovnal účastník řízení k roli instančně vyššího soudu, která však náleží pouze Nejvyššímu správnímu soudu. Dále účastník řízení vyjádřil nesouhlas s námitkami stěžovatele ohledně

otázky aplikace institutu osvobození podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o daních z příjmů. S ohledem na všechny tyto argumenty navrhl, aby kasační stížnost byla zamítnuta.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Jelikož v této věci Nejvyšší správní soud již jednou rozhodoval, bylo nezbytné nejprve posoudit, je-li stěžovatelova kasační stížnost přípustná s ohledem na ust. § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., podle kterého je kasační stížnost nepřipustná proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy bylo jeho původní rozhodnutí zrušeno Nejvyšším správním soudem; to neplatí, je-li jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Jak uvedl Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, toto ustanovení zajišťuje, „aby se Nejvyšší správní soud nemusel znovu zabývat věcí, u které již jedenkrát svůj právní názor vyslovil, a to v situaci, kdy se nižší soud tímto právním názorem řídil.“ V dané věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není podle citovaného ustanovení nepřipustná, i když v této věci již jednou rozhodoval. Rozsudek městského soudu Nejvyšší správní soud v předcházejícím řízení zrušil z důvodu nepřezkoumatelnosti, protože městský soud se opomněl vypořádat se stěžejní žalobní námitkou týkající se porušení povinnosti respektovat závazný právní názor městského soudu podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. Nejvyšší správní soud se touto námitkou tedy nemohl meritorně zabývat a nevyslovil ohledně ní závazný právní názor. V takovém případě se jedná o přípustnou kasační stížnost (srv. nález Ústavního soudu ze dne 8. 6. 2005, sp. zn. IV. ÚS 136/05, a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 7. 2008, č. j. 9 Afs 59/2007 - 56, č. 1723/2008 Sb. NSS).

Nejvyšší správní soud dále posuzoval důvodnost stížní námitky, že stěžovatel nepostupoval v rozporu s ust. § 78 odst. 5 s. ř. s., jelikož městský soud v prvním zrušujícím rozsudku jednak nevyjádřil zcela jednoznačný právní názor ohledně otázky aplikace institutu osvobození účastníka řízení od daně z příjmů právnických osob, a jednak stěžovatel v dalším řízení doplnil dokazování a získal tak nové skutečnosti pro řešení dané otázky.

Podle ust. § 78 odst. 5 s. ř. s., je správní orgán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku nebo rozsudku vyslovujícím nicotnost, v dalším řízení vázán.

Z judikatury vyplývá, že nerespektování závazného právního názoru vysloveného správním soudem ve zrušujícím rozsudku má za následek „zrušení nového rozhodnutí správního úřadu pro nezákonnost bez dalšího“ (rozsudky Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 5. 1998, sp. zn. 7 A 56/1997, publikovaný v SJS pod č. 477/1999, a ze dne 27. 12. 2001, sp. zn. 7 A 84/99). Vázanost právním názorem soudu může být prolomena jen v důsledku nových skutkových zjištění nebo při změně právní úpravy (rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 24. 11. 2000, sp. zn. 7 A 57/99, publikovaný v SJS pod č. 861/2001). Tyto závěry potvrdil i Nejvyšší správní soud ve své judikatuře, např. v rozsudcích ze dne

pokračování

18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56, ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, ze dne 9. 10. 2008, č. j. 2 Afs 80/2008 - 67, a ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 Ads 172/2009 - 45.

V dané věci v prvním zrušujícím rozsudku městský soud uvedl, že předmětem sporu je aplikace osvobození od daně z příjmů právnických osob podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o daních příjmů na příjem realizovaný účastníkem řízení v roce 2008 z převodu 100 % podílu ve společnosti Investiční kapitálová společnost KB, a. s., který se uskutečnil v roce 2005. K uvedené otázce městský soud uvedl, že ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o daních z příjmů dopadá na příjem účastníka řízení plynoucí mu v roce 2008 z převodu akcií, byť se tento převod uskutečnil v roce 2005 (str. 15 rozsudku). Podle Nejvyššího správního soudu takto formulovaný právní názor vyslovený městským soudem je ohledně aplikace institutu osvobození v případě účastníka řízení představuje zcela jednoznačný závěr zcela jednoznačný. S účastníkem řízení pak lze souhlasit v tom, že stěžovatel v kasační stížnosti neuvedl, v čem spatřuje nejednoznačnost uvedeného právního názoru, resp. jak jinak by bylo možné v dalším řízení uvedený právní názor vyložit. Stěžovatel tedy svůj argument nijak nekonkretizoval. V této souvislosti lze poukázat na usnesení ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, v němž rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl, že čím je tvrzení stěžovatele obecnější, tím obecněji jej může soud posuzovat. Není na místě, aby soud za stěžovatele jakkoliv domýšlel další argumenty nebo vybíral z reality skutečnosti, které žalobu či kasační stížnost podporují. Bylo tedy plně na stěžovateli, aby uvedl argumentaci týkající se možného jiného výkladu závazného právního názoru městského soudu. Pokud tak neučinil, nemohl se Nejvyšší správní soud uvedenou námitkou blíže zabývat.

Nejvyšší správní soud dále posuzoval, zda stěžovatel doplněním dokazování zjistil nové skutečnosti pro řešení dané otázky, které by odůvodňovaly odchýlení se od závazného právního názoru vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku městského soudu (vedle výše citované judikatury srv. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 Afs 178/2005 - 109, ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 112/2008 - 63, ze dne 23. 9. 2004, č. j. 5 A 110/2002 - 25, a ze dne 18. 6. 2004, č. j. 2 Ads 16/2003 - 56). Podle obsahu správního spisu stěžovatel požádal Specializovaný finanční úřad o zjištění přesného data předání listinných akcií a zjištění výše nabývací ceny akcií v roce 2005 a její zaúčtování. Specializovaný finanční úřad zaslal stěžovateli vyžádané podklady, podle nichž akcie Investiční kapitálové společnosti KB, a. s., byly předány nabyvateli dne 11. 5. 2005 a nabývací cena akcií za 100 % přímý podíl činila 75 mil. Kč. Ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu by se muselo jednat o nově zjištěné skutečnosti řízení následujícím po zrušení prvního rozhodnutí stěžovatele, aby odůvodňovaly odchýlení se od závazného právního názoru vysloveného městským soudem ve zrušujícím rozsudku. Podle názoru Nejvyššího správního soudu však tyto informace tuto charakteristiku nesplňují, jelikož již v řízení před městským soudem bylo nesporné, že převod akcií proběhl v roce 2005 a městský soud při svém rozhodování z této skutečnosti vycházel. Ostatně změna v osobě akcionáře byla vyznačena v obchodním rejstříku a nebylo o ní pochyb. Sporná nebyla ani nabývací cena akcií, která navíc ani nebyla rozhodná pro posouzení otázky, zda se na věc účastníka řízení mělo či nemělo vztahovat osvobození od daně z příjmů právnických osob podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o daních z příjmů. Nejvyšší správní soud je proto toho názoru, že doplnění dokazování

stěžovatelem nepřineslo žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly jeho odchýlení od závazného právního názoru vyjádřeného ve zrušujícím rozsudku městského soudu.

Stěžovatel tedy setrval v napadeném rozhodnutí na svém závěru, že druhá splátka druhé části kupní ceny je korekcí výše prodejní ceny za prodej akcií v roce 2005, a proto se na ni nevztahuje osvobození od daně, ačkoliv městský soud v prvním zrušujícím rozsudku jednoznačně uvedl, že se jedná o příjem, jehož zdrojem je prodej podílu mateřské společnosti v dceřině společnosti podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o daních z příjmů, na něž se vztahuje osvobození od daně z příjmů právnických osob. Smyslem ust. § 78 odst. 5 s. ř. s., jak vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 2. 2007, č. j. 7 Afs 178/2005 - 109, je povinnost správního orgánu „rozhodnout v souladu s právním názorem vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku. Smyslem této povinnosti je zajistit, aby právní závěry, k nimž dospěl soud při přezkumu správního rozhodnutí, byly v další rozhodovací činnosti správními orgány plně respektovány. Tato povinnost ale neplatí bezvýjimečně. Vázanost právním názorem soudu může být prolomena, ale jen v důsledku nových skutkových zjištění, popř. v důsledku změny právní úpravy. Aby mohl být správní orgán v konkrétním případě právním názorem soudu vázán, je zapotřebí, aby z rozsudku, jímž bylo správní rozhodnutí zrušeno a věc byla vrácena správnímu orgánu k dalšímu řízení, zřetelně vyplývalo, jaký právní názor soud zaujal a z jakého důvodu tak bylo rozhodnutí správního orgánu zrušeno.“ V dané věci nebyly splněny podmínky pro odchýlení se od závazného právního názoru vysloveného městským soudem v prvním zrušujícím rozsudku a stěžovatel tak nerespektováním jednoznačně formulovaného závazného právního názoru městského soudu porušil povinnost stanovenou v ust. § 78 odst. 5 s. ř. s. Neřídil-li se stěžovatel právním názorem městského soudu, nebyl důvod pro posuzování žalobních námitek týkajících se aplikace institutu osvobození podle ust. § 19 odst. 1 písm. ze) bod 2 zákona o dani z příjmů, protože nerespektování právního názoru soudu bylo dostačujícím důvodem pro zrušení napadeného správního rozhodnutí. Městský soud však nepochybil, pokud se vypořádal i s těmito žalobními námitkami. Stížními námitkami směřujícími proti vypořádání těchto žalobních námitek se Nejvyšší správní soud nezabýval, protože to bylo pro danou věc bezpředmětné. Podstatné pro danou věc je, že stěžovatel nerespektoval závazný právní názor vyjádřený již v prvním zrušujícím rozsudku.

Nejvyšší správní soud závěrem zdůrazňuje, že stěžovatel měl možnost podat proti prvnímu zrušujícímu rozsudku městského soudu kasační stížností, což však neučinil. Nevyužil tedy možnosti zpochybnit městským soudem vyslovené právní závěry, které by v řízení o kasační stížnosti mohl Nejvyšší správní soud případně korigovat. Pokud tedy stěžovatel takto nepostupoval, nebyly splněny podmínky pro odchýlení se od tohoto závazného právního názoru, a stěžovatel byl povinen jej respektovat.

Ze všech výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věty první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Účastník řízení úspěch měl, proto má právo na

pokračování

náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, které sestávají z odměny advokáta, a to za jeden úkon právní služby v částce 3.100 Kč (písemné podání ve věci samé) podle ust. § 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 3 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a náhrady hotových výdajů v částce 300 Kč podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky a částky 714 Kč jako 21 % daň z přidané hodnoty, kterou je advokát povinen odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů, tedy celkem 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 10. března 2016

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu